Ч. 47 Четвер 29 лютого (12 марця) 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провинциі:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Дальші вісти з Африки.

Поволи надходить чим раз більше всіляких подрібностий, котрі представляють сумне положене Італіянців в Африці в повнім сьвітлі. Показує ся тепер майже зовсім ясно, що Італіянцям бодай на разі не позіставе нічого, як хиба лиш старати ся о мир з Абесинцями, коли не хотять утратити всю свою посілість над Червоним морем.

Під проводом Менелика, короля Шои, станула ціла Абесинія против Італіянців. На єго зазив прибув Рас Маконен з Гаррару з дуже доброю кіннотою Ґаллясів, Текля з Ґоджаму з 20.000 войска, Рас Аллула, завзятий ворог дервішів і Італіянців, Рас Михаіл з Амгари і Рас Манґаша. Всі разом поставили армію в силі звиш 100.000 людий, з котрих більша половина була узброєна в карабіни новоі системи. З такою силою виступили они до битви під Адую, в котрій Італіянці могли поставити против них всего лиш 15.000. А всеж-таки армія італіяньска мусіла добре держати ся, коли тепер показує ся, що по стороні Абесинців погибло 4000 людий, а звиш 600 єсть ранених.

О самій битві наспіли тепер такі ще подрібности. Один офіцир, котрий вернув з битви, розповідає, що бриґада Даборміди держала ся дуже добре; она пустила ся на ворога з баґнетами і перебила ся через ряди Шоанців так, що станула на полях поза армією шоаньскою, де лежали вже трупи убитих. Італіянці думали, що побили ворога і длятого поздоймали своі шапки і поклавши іх на кроваві баґнети піднесли іх в гору та крикнули „Гурра!“ — Тимчасом вернули Шоанці назад і обступили іх зі всіх боків. Артилерия ґен. Даборміди вистріляла була всі своі патрони, а Шоанці обступили єі в хвили, коли вже пушки кладено на мули. Піхота стала тогди боронити артилерию, але Шоанці окружали єі чим раз тіснійшим колесом і остаточно майже всіх вирізала. Ґен. Даборміда боронив ся до послідноі хвили, аж і сам погиб. Кількадесять людий, що остали ся з цілоі бриґади, розбіглн ся тогди на всі сторони, але й іх убито; пережили битву лиш ті, що були ранені. Шоанці особливо офіцирів мали на оці. Они підлазили на руках і ногах аж під самі пушки, а відтак підоймали ся борзо і убивали офіцирів.

З артилериі бриґади ґен. Арімонді погибли всі офіцири. Коли італіяньске войско вернуло до Саґанеіті, виглядало страшно, бо мусіло не лиш дуже довго машерувати, але за ним гонила піхота і кіннота Ґаллясів. Аж коло Маймарату спинила єі бриґада Броккарда. Ґалляси кинулись тогди на баґажи і забрали іх та поділили ся ними. Здає ся, що в бійці з Ґаллясами згинув і ґен. Арімонді, або може дістав ся до неволі; о нім досп нічого не чувати.

Бриґада ґен. Альбертоне, котра складала ся по найбільшій части з Аскарісів (африканьских баталіонів) мала за задачу впасти до табору неприятеля і тим способом відтягнути єго від битви. Два рази ішла бриґада приступом, але неприятель пер єі з великою силою взад і она мусіла вертати. При сій нагоді дістали ся они в якийсь вивіз. Тут прибули також і другі відділи вислані бриґаді на поміч і в так вузкім місци не могли борзо розвинути ся а наслідком того було, що неприятель станув скорше на горбах і заняв високі позиціі. Як би на них були станули Італіянці, то побіда була би була по іх стороні.

Двайцять офіцирів а між ними також і ранений полковник Ґалліяно дістали ся до неволі і іх привезено до Шои. Дві компаніі Шоанців зрабували 113 возів з баґажами, але набої, що були вже на мулах, уратовано.

Характеристичне і то, що ті абесиньскі князі, котрих свого часу підступом вивезено з Швайцариі, а котрих відтак, коли они дістали ся в руки Італіянців, вивезено до Масави, утекли підчас битви з головноі кватири італіяньскоі і дістали ся до короля Менелика. Італіянці хотіли іх задержати яко закладників а відтак виміняти за взятих в неволю Італіянців.

Що тепер думають зробити Абесинці, поки що не знати; фактом єсть, що они не посувають ся дальше і одна часть з них мабуть противна дальшій війні, але Рас Аллула і Рас Манґаша пруть до дальшоі війни.

З Ради державноі.

На вчерашнім засіданю Палати послів розпочала ся дебата над етатом міністерства рільництва. Промавляло 14 бесідників, а всіх записало ся до голосу 22. З тоі причини просив президент Палати бесідників, щоби они промавляли коротко, а пос. Морре з огляду на просьбу президента виголосив бесіду, котра

---

28)

БЕН ГУР.

ОПОВІДАНЄ З ЧАСІВ ХРИСТОВИХ.

ЛЮДВИКА ВОЛЛЄСА.

(Дальше.)

Маллух підійшов до крісла.

— Мир тобі, добрий господарю! — сказав він поклонившись низенько. — Мир і тобі, Естеро, найліпша зі всіх дочок!

З глубокою покорою стояв він перед ними. По єго поставі і промові трудно було означити єго відношенє до них; постава була така як у слуги, промова як у вірника і приятеля. Сімонідес відповівши на привіт приступив зараз просто до річи.

— Які-ж вісти приносиш мені, Маллуху, о молодім чоловіці?

Маллух розповів коротко і спокійно все, що діяло ся того дня. Сімонідес не перебивав єму, лиш слухав; за цілий час навіть і рукою не рушив. Можна би було гадати, що то якась статуа, а не чоловік, як би єму широко отворені очи не сьвітили ся і як би він від часу до часу не зітхнув глубоко.

— Дякую тобі, Маллуху, дякую! — сказав він щиро, коли той скінчив оповідати. — Ти добре зробив; ніхто не зробив би ліпше. — А чи довідав ти ся, з якого він народу?

— Він Ізраілитянин, — Ізраілитянин з поколіня Юди.

— А ти певний того?

— Зовсім певний!

— Здаєсь, що він лиш мало що розповів тобі із свого житя.

— Научила єго біда бути дуже обачним. Можна би сказати, що він недовірчивий; як я і не старав ся позискати єго довіре, а він всетаки недовіряв мені, аж ми відійшли від жерела Касталія і пустились в дорогу до пальмового гаю.

— А чого-ж він ходив до жерела? Дафне то преці місце огиди.

— Я би сказав, що з цікавости, як і другі, що туди ідуть. Але дивно, дуже дивно! Єго то зовсім не обходило нічого, що він там видів. Добрий господарю, душу того молодого чоловіка мучить якийсь біль, котрий би він хотів укрити. Він ходив до печери, щоби єго там похоронити, оттак як ми хоронимо наших помершнх.

— Добре, коли-б так було! — сказав Сімонідес зтиха, а відтак додав голосно: — Слухай, Маллуху, наші часи тим прокляті, що людий бере ся охота до розтрати. Бідні стають ще біднійшими, бо малпують богачів, а ті, що лиш богачами, жиють вже як які князі. Чи не доглянув ти по тім молодім мужчині якоі ознаки тоі слабости? Не показував він тобі часом яких гроший — римских або жидівских монет?

— Ні, не показував.

— Але може він тобі там, де тілько всіляких приман до дурниць, — значить ся, де єсть так богато чого попоісти і випити — зробив тобі яке великодушне предложенє? Єго молодість вже дає право до такого здогаду.

— Ми іли і пили оба разом лиш длятого, щоби пошанувати гостинність Ілдеріма.

— А не міг би ти з того, що він робив і говорив, здогадати ся головноі причини єго поступованя? Ти знаєш, що нераз і дуже обачному вирве ся якесь нерозважне слово.

— Скажи то якось яснійше! — просив Маллух, не знаючи, як то має розуміти.

— Ну, та чей знаєш, що кождий чоловік, коли щось говорить або робить, то має до того якусь причину? Отже під сим взглядом ти не добачив чого у него?

— О тім можу щось сказати. Він головно хотів би відшукати свою матір і сестру. А також і Римлян дуже ненавидить, бо Месаля, о котрім я тобі доносив, приложив також руку до тоі кривди, яка єму стала ся, і він поки що лиш о тім думає, як би єго упокорити. До того дала єму нагоду стріча коло жерела. Але то для него було за мало публично, і длятого він чекає на перегони в цирку.

— Месаля має великий вплив! — сказав на то Сімонідес і призадумав ся.

— То правда, але син Арріюса побідить!

— По чім же ти то міркуєш?

Маллух усьміхнув ся і сказав:

— По єго бесіді.

— По нічім більше.

— Ну, та й по єго відвазі.

— Добре, Маллуху; але чи він хотів би

викликала загальну веселість. Хід дебати був такий:

Насамперед промавляв пос. **Перич** і жалував ся на лихий стан економічний в Далмациї. — Пос. **Козловский** домагав ся збільшеня субвенциї на цїли рільництва, підпираня науки рільництва, збільшеня фонду мелїорацийного, підношеня годівлї худоби і т. д. Дальше жадав бесїдник бережения конвенциї ветеринарской і урегульованя вояків підчас жнив, реформи закона о спадщинах, заостреня закона о лихві, о нечестній конкуренциї, а вкінци закон і о фальшованю артикулів поживи.— Пос. **Дик** обговорював проект фахових стоваришень рільничих і заявив ся за компетенциєю соймів. Наконець поставив бесїдник внесене, щоби т. зв. інтереси диференцийні на биржи збіжевій поставлено під строгу контролю. — Пос. **Стефанович** обговорював відносини рільництва і лїсництва на Буковинї.

Відтак промовив пос. **Морре** і сказав: Щоби дати пишний взорець короткої бесїди, буду послугувати ся телеґрафічним стилем: Висока Палато! Упадок стану селяньского поступає грізно на перед. Ситуация невидержима. Скора поміч конечна. Чому нїчого не робить ся? Прошу відповідь дротом. (Веселість). Недужий в небезпечности житя. Дотеперішні лїкарі до нїчого. Відобрати їм дипльоми. (Веселість). Гру на биржи збіжевій знести. То обманьство. Тягарі войскові зараз знести. Що діє ся з обезпеченем на старість? Селянин і зарібник не можуть нїчого заощадити. Чи маємо чекати, аж прийдуть социялїсти? Длячого не дати селянам безпосередних виборів? Длячого виключити челядь від голосованя? Чи длятого, що панове посли боїте ся утратити мандати? Безпосередні вибори треба зараз післати селянам, бо прийдуть і самі собі їх возьмуть. Ніякого підвисшення податку від пива! Инакше треба буду замкнути! (Веселість).

По сїм перервано дебату і слїдували інтерпеляциї. — Пос. **Кронаветтер** інтерпелював в справі заказу польско-руского віча в Самборі, скликаного на день 5 с. м. — Пос. **Василько** інтерпелював в справі уміщеня німецко-руско-румуньских написий на урядових будинках в Буковинї.

Перегляд полїтичний.

Коло польске видало комунїкат, в котрім що-до голосованя пос. Леваковского при внесеню антисемітів против ухвали Кола так каже: Пос. Леваковский своїм голосованем над пильностию внесеня пос. Ґесмана і тов. в справі заказу зборів в Рец допустив ся предвидженого в §§. 11 і 14 реґуляміну Кола, нарушеня солїдарности, через що тим самим виступив з Кола.

Пос. Клям Мартініц зложив свій мандат.— При доповняючих виборах до комісиї для реформи виборчої вибрано пос. Абрагамовича.

Цїсар нїмецкий приймав вчера на авдиенциї ґр. Ґолуховского і конферував з ним три чверти години. О 8 год. відбув ся відтак обід в австро-угорскій амбасадї, на котрім був також і цїсар Вільгельм. По обідї зайшов цїсар з ґр. Ґолуховским до сусїдної комнати і розмавляв там з ним цїлу годину. Ґр. Ґолуховский складав вчера візити князям і княгиням цїсарского дому і приймав у себе кн. Ґогенльоґа. Вся праса берлиньска обговорює симпатично гостину ґр. Ґолуховского і доказує, що щирі відносини межи Австро-Угорщиною суть очевидно скріпленем тридержавного союза.

Новинки.

Львів дня 11 марця 1896.

— **Нові уряди почтові** війдуть в житє з днем 16 марта в Гоголеві, ясельского повіта, в Щигородю, повіта новосандецкого і в Космачи, косівского повіта.

— **Пявки лихварскі.** В послїдних днях відбули ся в Станіславові дві карні розправи о лихву збіжеву, друга о звичайну грошеву. В першій ставав яко обжалований Сруль Фріш, торговець збіжа з Тисьмениці, котрий на переднївку доставляв селянам збіжа по цїні півтора раза висшій, як була цїна на торзї. Користали з тої лихви передовсім найбіднїйші люди, котрі потім не могли виплатити ся лихвареви. По переслуханю сьвідків трибунал засудив Сруля на 14 днїв арешту за обманьство, бо показало ся, що він продавав селянам збіже змішане з землею і сьмітєм. — Друга розправа вела ся против купцїв з Галича Бернфельда і Ґольда, котрі позичали робітникам при зелїзници малі суми на дуже великі відсотки, бо казали собі платити від ґульдена 10 кр. на тиждень. Бернфельд провадив сей „інтерес“ вже пятнадцять лїт, а Ґольд лише два роки. Першого засуджено на чотири місяцї вязницї і 300 зр. кари, другого на два місяцї і 200 зр.

— **Виловлені злодії.** Онгди арештовано у Львові троє людий Александра Терлецкого, його любовницю Ксаверу Возняк і Юлїю Ґерулю, підозріних о крадіж в склепі на Богданівцї. Всї троє виперли ся рішучо крадежи і комісар полїциї хотїв їх вже пустити на волю, мимо того, що мав сильне пересьвідчене о їх винї. Однако щоби зискати на часї до зібраня доказів віддав Терлецкого до арешту суду повітового за зборонений поворот до Львова, Юл. Ґерулю засудяв на чотири дни арешту за неприличне поведеня в бюрі а Ксаверу Возняк увільнив, посилаючи в слїд за нею двох аґентів. Увільнена Возняк пішла просто під вікна арешту, де порозуміла ся з Терлецким і взяла від него ключ від куфра. Аґенти ідучи слїдом за нею зайшли аж до мешканя при ул. Підколейовій, котрого в слїдстві не хотїли зрадити. Тут зробили в куфрі ревізию і найшли цїлий склад товарів, що походили з крадежи в склепі на Богданівцї.

— **Хто підпалив!** З Бережан пишуть о такій пригодї: В вересни минувшого року згоріла в Мозелївцї власности Йосифа Кшиштофовича часть господарских будинків зі збіжем, господарскими знарядами і худобою. Огонь вибух около 1-ої години по півночи. Пора, о котрій зачало горіти, місце, звідки огонь зачав ся, як також і та обставина, що хтось перед самим огнем випустив воду з поблизьких ставів і попсував всї помпи при кирницях, велїли догадувати ся, що огонь підложила чиясь злочинна рука. Однако всякі гляданя і слїдженя були безуспішні. Аж кілька місяцїв пізнїйше, в сусїднім селї Густоводах, наймит одного з гамошних селян, 16-лїтний хлопець Титко Західняк, признав ся що він підпалив двір в Мозелївцї. То зізнане повторив перед жандармом і докладно описав, в який спосіб підложив огонь. Однако пізнїйше перед судиєю слїдчим винер ся хлопець всього, що перше сказав і кинув підозрінє на одного з

пімстити ся лиш на тих кількох, що єму лиха наробили, чи може на всїх? А відтак, — чи та єго охота мести то лиш звичайна примха розпещеного хлопця, чи она випливом зрілої розваги натерпівшого ся мужчини? Ти знаєш, Маллуху, що гадка о мести, котра опирає ся лиш на чувстві, то як та мрака, котру розганяє один проміньчик сонця, підчас коли правдива жадоба мести палить як би огнем, то пристрасть, то недуга серця, котра впливає на душу і мозок.

По Сімонїдесови було видко, що він роздразнений — перший раз підчас єго розмови. Говорив борзо і живо та подобав на чоловіка, що має сам ту ведугу, о котрій говорить.

— Мій добрий ґаздо — відповів Маллух — як-раз той жар єго ненависти впевнює мене найбільше, що він жид. Хоч і як він обачний, що впрочім і природно, бо він так довго жив межи Римлянами, то я все-таки видів, як в нїм розгоріло ся єго чувство мести: раз коли розвідував ся про настрій Ілдеріма супротив Риму, а відтак знову, коли я єму розповідав историю шейха, а опісля ще й историю того мудрця і згадав єму про то питанє: Де єсть новонароджений цар юдейский?

Сімонїдес спустив голову в долину і слухав пильно.

— Що-ж він сказав на то? Розкажи менї все, щоби я знав, яке враженє зробила на него ся тайна.

— Хотїв докладно знати, слово в слово, чи то питанє звучало: "Той, що народив ся цареви" чи: „Новонароджений цар“. Здавало ся, як би єму дуже розходило ся о ріжницю в тих обох висловах.

Сімонїдес задумавшись, слухав дальше, а Маллух говорив:

— Я розповів єму відтак, яка єсть Ілдерімова гадка о тій тайни: що з'явить ся король, і зробить конець Римови. Молодому чоловікови аж лице набігло кровю і він сказав на то поважно: А хто-ж би инший міг бути королем, як не Ирод, доки Рим панує?

— Що-ж то мало значити?

— То, що треба насамперед збурити цїлу державу, заким буде можна поставити инше правительство.

Сімонїдес глянув задумчиво на кораблї, що колисали ся на водї в сьвітлї місяця, а відтак як би стямив ся, відозвав ся:

— Добре, Маллуху! Іди-ж, най тобі дадуть що попоїсти, і лагодь ся, бо вернеш назад до пальмового гаю, мусиш помагати молодцеви в дїлї, до якого він бере ся. Дам тобі письмо до Ілдеріма. — А тихенько, як би говорив сам до себе, додав: Може і я сам піду до цирку.

Коли Маллух вийшов, напив ся Сімонїдес споро молока і аж якось повеселїйшав.

— Запряч кружок, Естерко! — сказав він. — Вже по вечери.

Она так і зробила.

— Ходи сюди до мене!

Она сїла собі на поруче від крісла, як звичайно, близенько коло него.

— Бог ласкав на мене — відозвав ся він з покорою. — Недостижиме єсть єго поступованє з нами, але иноді каже нам вірити, що ми розуміємо єго. Я вже старий, дитинко, і незадовго прийдесь менї розпращати ся з сим сьвітом. Але тепер, в одинайцятій годинї, коли моя надія стала вже в менї завмирати, спослав він менї промінь свого сьвітла, котрий менї додав знову сили. Виджу велику часть визначеної менї дороги в одній обставинї, котра сама про себе так велика, що показує ся мов би відродженєм цїлого сьвіта. Виджу тут ту причину, задля котрої Бог поблагословив мене богатством, і цїль, яку він менї визначив. Зачинаю, моя дитинко, таки на правду відживати.

Естера притулила ся ще більше до него, мов би хотїла звернути єго увагу на теперішність.

— Король народив ся — говорив він дальше — і повинен би тепер дійти до середини звичайного житя людского. Валтазар каже, що видів єго дитиною на руках матери, поклонив ся єму і зложив єму дари. Ілдерім стоїть при тім, що в грудни минуло тому двайцять і сїм лїт, коли Валтазар і єго товариші сховали ся в єго наметї перед Иродом. Отже час вже недалекий, коли король з'явить ся; може прийти нинї завтра. Сьвяті отцї Ізраїля, яке то щастє в сїй гадцї! Менї здає ся, як би я вже чув, що валять ся старі мури і настає загальне заворушенє, бо має настати зміна. Ба, на радість всїм народам отвирає ся земля, щоби поглотити Рим; народам віддихає ся вже свобіднїйше і они кличуть радістним голосом: Нема вже Риму! — Аж розсьміяв ся в дусї. — Естерко, чи чула ти таке? Менї аж бере ся одушевлене поета, аж жар Міріями і Давида. В моїх гадках, що доси займали ся лиш числами та справами торговельними, звенять кимвали і бренять гарфи переповненого радостию народу, що окружає нововиставлений трон. Поки що не хочу о тім і думати. Але, дитинко моя, коли прийде король, то єму треба буде і людских средств, гроший і людий, бо коли він народив ся з невісти, то й явить ся чоловіком. Розумієш мене? Видиш ту дорогу, яка визначена менї і нашому молодому велителеви? Та дорога веде нас обох до слави і мести. А дитинку — він тут притих на хвильку — твоєї матери доведе він до щастя.

Она заєдно мовчала. Сімонїдес пригадав собі опісля, що не всї люди мають радість з одного і того самого; він погадав собі, що єго донька преці женщиною.

— О чім ти думаєш, Естерко? — спитав він. Коли чогось хочеш, то скажи, доки ще мо-

місцевих жидів. То підозріне підпер ріжними доказами, так що против жида заряджено слїдство. Однако вскорі показало ся, що жид нїчого не винен і що цїлу историю вигадав Західняк. Коли він о тім дізнав ся, вигадав зараз нові підозріня на другі особи, але і тут слїдство нїчого не викрило. Західняк притиснений ріжними доказами хотїв повісити ся у вязници, але его відтято і сими днями ставав він перед судом присяжних в Бережанах. Его обжалували о підпал, клевету і крадїж. До крадежи признав ся. Судиї присяжні увільнили его від перших двох злочинів, а трибунал засудив его за крадїж на 2 місяцї тяжкої вязницї. Але хто підпалив двір в Мозелївцї, доси не знати.

— **Неуважна мамка.** У Вікнї, кіцманьского повіта, на Буковинї служить у господарів Теодорків мамка Катерина Ваґнер. Дня 5-го с. м. притиснула она дитинку так сильно до своїх грудий, що за кілька хвилин дитина вже вмерла. Сконстатовано, що в кафтанику мамки була ігла, котра вколола дитину в саме серце, так що мусїла вмерти. Против неуважної мамки заряджено слїдство.

— **Про пожар в закопі Клеофаса** на прускім Шлезку подають нїмецкі часописи такі близші подробицї. Катастрофа представляє ся о много гірше, як спершу думано. Доси добуто вже 109 трупів, а число нещастних жертв буде імовірно ще більше, бо в дни катастрофи спустило ся до працї закопом Вальтера 144 гірників. Причиною нещастя есть пожар, що вибух в закопі Франкенбурґа. Той закоп не доходить до поверхнї землї. Его найглубша точка лежить 450 метрів під землею, де находить ся величезна машина до помпованя води. Его викопано в гору з середини копальнї так високо, що ще дїлить его 120 метрів від поверхнї. Закоп обложений деревом, котре при горячи 25—30° Р. дуже легко могло запалитись. Коли вибух огонь, тогдї дим, що не міг дістати ся на верх, як при отвертім закопі, розійшов ся по всїх хідниках. Робітники, що спустили ся закопом Река уратували ся, а було їх 70; але ті 144, що в'їхали закопом Вальтера, не могли видістати ся на верх, бо по дорозї лежав як раз закоп Франкенберґа, звідки добував ся дим і полумінь. Длятого утїкали они в противний бік до закопу Шварценфельда, але там нема приладів до з'їзджена, бо той закоп служить лише до спусканя дерева і доставлюваня сьвіжого воздуха. Найбільша часть утїкаючих послабла в дорозї від чаду і попадала, так що лише кількох добігло до закопу, звідки їх ще живих добуто. Ратунок був незвичайно трудний, бо ґази, дим і полумінь перешкаджали. Працьовано цїлих 48 годин над спиненем огня, але дармо, огонь не дав ся угасити і тепер вже страчено всяку надїю на ратунок тих, котрі ще лишили ся в закопі. Дорога, куди робітники утїкали далека, бо від закопу Вальтера до Шварценфельда есть цїлих два кільометри попід землю. Всї змаганя ратуючих придали ся хиба на то, що добуто більшу половину трупів. Трупи лежали купами. Як вже сказано ледве кількох удало ся винести з закопу живими.

— **Незвичайна маска** появила ся послїдного дня пущеня па улицях Мадрида в Іспанії: то був чоловік, котрого цїла одїж — не виймаючи шелома, чобіт і шаблї — складала ся з зерен перцю. Вже кілька тижднїв наперед оповідали мадридскі часописи о однім чоловіцї з Лїнарес, котрий день і ніч працює над своєю одежию з перцю, але читателї усьміхали ся і недовірчиво похитували головами. Тимчасом перцевий чоловік таки поставив на своїм і з'явив ся в Мадридї в згаданій одежи, де очевидно викликав велике вражінє, особливо поміж уличною товпою.

Штука, наука і лїтература.

— **„Учителя“ ч. 5** містить: Розвідку Ів. Петришина „О самозвуках і співзвуках на степени I.“; — Перегляд часописий Юрія Любирта; — Рух в руских товариствах педаґоґічних; — справоздане з загальних зборів руского товариства педаґоґічного; — постанови властий шкільних і конкурси.

— **„Зорі“ ч. 4** обіймає: Стих М. Школиченка присьвячений О. Я. Кониському „Кобзар“; — продовжене оповіданя М. Коцюбиньского „Для загального добра“; — продовжене „Думи про військо Ігореве“ Панаса Мирного; — продовжене повісти Д. К. „Даремна надїя“; — стишок Теофіля Ґотьє „Рука“ в перекладї В. Щурата; — продовжене траґедиї Фр. Шілера „Мария Стуарт“ в перекладї Б. Грінченка (В. Чайченка); — стишок Б. Лепкого „Думка“; — оповістки і критичні замітки; — розвідку Соф. Петрика про відкрите Рентґена; — „Сьвітла й тїни“ В. Щурата; записки, вістки і замітки; — хронїку, бібліоґрафію та посмертні оповістки. З ілюстраций містить се число „Зорі“: Портрет дра Ів. Пульоя і заповіджені вже нами дві фотоґрафічні знимки Рентґенівскі з лябораториї проф. дра Ів. Пулюя в Празї. Крім того яко додаток розіслано з тим числом „Зорі“ 4-ий лист III-го тому „Росийско-україньского словаря“. — Взагалї представляє ся „Зоря“ дуже гарно. Друк чистий і старанний, ілюстрациї добірні і гарно віддані, а зміст еї богатий і різнородний; одним словом, видко що редакция старає ся відповісти в кождім напрямі своїй задачи, щоби подати своїм читателям правдиво лїтературно-наукову часопись. Предплата на „Зорю“ розмірно до коштів видавництва дуже низька, бо виносить всего 6 зр. річно за 54 друкованих листів 4-ки.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 11 марця. Комісия буджетова ухвалила вчера закон фінансовий на 1896 р. полишаючи виповненє остаточного числа аж до предложеня сум на збільшенє парку перевозового на зелїзницях державних.

Берлин 11 марця. Ґр. Ґолуховский дістав від цїсаря нїмецкого ордер червоного орла першої кляси.

Константинополь 11 марця. Приїзд кн. Болгарского назначений на 27 с. м.

Ментона 11 марця. Е. Вел. Цїсар був на маневрах 27 баталїона стрільцїв францускихі висказав ся похвально о маневрах, а відтак запросив коменданта до себе на снїданє.

Асмара 11 марця. Прибуло тут 1400 людий, що перебули битву під Адуою.

Рух поїздів зелїзничих

ажний від 1 мая 1895, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що неділька	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Числа підчеркненї, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

жу тобі то зробити. Ти знаєш, що можність має крила, все готові до вилету.

Она відповіла з дитинною сьмілостию:

— Пішли по него, тату, ще нинї; не пусти его до цирку!

— Ах! — відозвав ся він продовженим голосом; і знову глянув на ріку, де вже ставало чим раз темнїйше, бо місяць зайшов і ще лиш зьвізди сьвітили. Чи сказати правду? Він здогадав ся, що то заздрість з неї говорить. Хиба-ж она дїйстно полюбила его? То не сходило ему з гадки. Ій було шіснайцять лїт; то знав він добре. Послїдного дня еї уродин ходив він з нею на то місце, де будують кораблї. Там спускали корабель на воду, а на его жовтій хоруговцї було виписане слово Естера. Так обходили они той день. А все-таки брав его страх, коли то собі нагадав. Суть річи, котрі лиш з болем нагадуємо собі; але то звичайно лиш такі, що нас самих обходять, н. пр. що старіємо ся, що мусимо умирати. Такий біль, незначний як тїнь, закрав ся в его серце, і він вітхнув глубоко. Не досить, що она яко піддана доходила вже до лїт, але ще й мусїла віддати свої чувства свому панови; а які то були глубокі і ніжні чувства, знав він з довголїтного досьвіду, бо доси були они лиш для него. Ворожа сила, що мучить нас обавою і прикрими гадками, рідко лиш до половини сповняє свою роботу. В прикрій хвили забув старик на свої нові пляни будучности, на чудесного короля. Але наконець дав ся опанувати своїй сильній воли і спитав спокійно:

— Не пустити его до цирку? Длячого дитинко?

— Цирк, тату, то не місце для Ізраілевого сина!

— Рабіньскі погляди, Естерко, рабіньскі погляди! Та й тілько всего?

Він спитав таким голосом, як би хотїв еї виміркувати і вразив еї в само серце. Оно зачало в нїй так бити ся, що она аж не могла відповісти. Такий якийсь дивно милий клопіт взяв ся еї, якого она ще доси не зазнала.

— Молодець дістане маєток — сказав еї батько щиро взявши еї за руку — і кораблї і гроші, все, все дістане, Естерко. А я все-таки не став би бідний, бо ти осталась би при менї з тою любовю, що так подібна до любови покійної Рахилї. Скажи дитинко, чи має він і ту любов дістати?

Она нахилила ся і притулила ся своїм личком до его лиця.

Скажи Естерко! В знаню знайду силу; пізнанє додає сили.

Она підняла ся і сказала з очевидною щиростию в очах:

— Не жури ся, тату; я тебе нїколи не покину. Хоч я его і люблю, то все-таки буду при тобі як доси. — А відтак нахилила ся і поцїлувала его.

— Він менї сподобав ся — говорила она дальше — его голос потягав мене до него. Длятого я бою ся, щоби ему щось не стало ся. Я би таки тїшила ся, як би его знов побачила. Але то ще не любов, коли не має взаїмности; длятого буду ще якийсь час чекати і не забуду на то, що я твоя і моеї мами донька.

— З тебе, Естерко, правдиве благословенє Боже, благословенє, що робить мене богачем, хоч би я й все инше стратив. А на сьвяте імя Боже, на вічне житє кленусь тобі, що не стане ся тобі кривда!

По якійсь хвили казав він прикликати слугу і завезти себе назад до комнати. Там сидїв він ще якийсь час і думав о будучім царю. Естера лягла спочивати і спала сном невинности.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.